

at den samme Mand som Finansminister i sin Tid har forsøgt at ændre Toldloven af 1908 gennem en Anmærkning paa Finansloven. Det er ogsaa rigtigt, det gjorde Finansminister N. Neergaard i sin Tid. Men hvad var Resultatet? Resultatet var, at Flertallet i Landstinget, Konservative, Radikale og Socialdemokrater, stemte imod denne Anmærkning, betragtede den som urigtig, og selvfølgelig fulgte den daværende Finansminister N. Neergaard det, der laa i denne Afvisning, idet han sagde: Saa kan vi ikke gennemføre det, saa maa vi forlade dette Princip og gaa over til den almindelige Lovgivning for at faa vort Ønske opfyldt. Han fremsatte saa et Lovforslag i Tingene, hvorefter den Kultold, som der var Tale om skulde bortfalde paa et bestemt Tidspunkt, forlængedes endnu et Aar.

Her foreligger der fra Ministeriets Side et Forslag om Udskydelse af visse Øvelser og om Undladelse af at afholde visse Udgifter i Henhold til en bestaaende Lov. Nu siger den højtærede Statsminister — jeg tror, det er klogest, vi holder os til ham i denne Sag, jeg vil i alt Fald hellere gøre det end holde mig til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), som er den højtærede Statsministers Partifælle, idet jeg synes, at de Udtalelser, han fremsatte, kun daarligt egnede sig til Imødegaaelse, i alt Fald ikke i Landstinget —, nu siger altsaa den højtærede Statsminister fra Tingets Talerstol: Her drejer det sig udelukkende om en Realitet; det drejer sig om, at Partiet Venstre i Forbindelse med det konservative Folkeparti vil opretholde de bestaaende Bevillinger paa Finansloven, man vil ikke tillade, at Udgifterne paa de militære Budgetter nedsættes; det er det, det drejer sig om, siger den højtærede Statsminister. Jeg bestrider denne Udtalelses Rigtighed paa det bestemteste. Den højtærede Forsvarsminister, som havde Ordet kort efter, sagde, idet han henvendte sig bebrejdende til Partiet Venstre, at vi tidligere har hævdet, at ligesom Folketinget havde Hovedindflydelsen paa Finansloven, havde Folketinget Hovedindflydelsen og burde have mere end Hovedindflydelsen paa de militære Love. Flertallet i Folketinget, siger den højtærede Forsvarsminister. Det er et nydeligt Princip, Ministeren her vil indføre. Det vilde sige det samme som at ødelægge al Lovgivning,

hvis man indførte det Princip, at Flertallet i Folketinget til enhver Tid skulde kunne ændre de militære Love. Det vilde resultere i, at hver Gang vi skiftede Regering, skiftede vi ogsaa Militærordning, og er der noget, der ikke skal skifte, hver Gang man skifter Regering, saa tror jeg, det er den militære Ordning. Men den højtærede Statsminister vil altsaa hævde, at det, her foreligger, er en Afgørelse af, hvorvidt Venstrepartiet modsætter sig Nedsættelsen af Bevillingerne paa de militære Budgetter; det er det, Striden drejer sig om, siger den højtærede Statsminister. Jeg kan forsikre den højtærede Statsminister om, at det er ikke det, Striden drejer sig om i Øjeblikket. Det, Striden drejer sig om, er, hvorvidt en Anmærkning paa Finansloven — og ikke en Gang en Finanslov, der er vedtaget med et Flertal i Folketinget, kun 74 af 149 har stemt for den — skal kunne føres igennem begge Rigsdagens Ting, endskønt man ved, at Flertallet i Landstinget er imod den. Det er derom, Striden staar, og det er os ganske ligegyldigt, om denne Bevilling angaar militære Budgetter eller andre.

Man har talt om, at Landstingets Flertal skulde være lidt forsigtigt; i alt Fald er det sagt, at Partiet Venstre skulde være lidt forsigtigt. Jeg tror, at Partiet Venstre er i Overensstemmelse med sin gode Tradition, naar man ikke vil ind paa i denne Henseende at tilsidesætte det ene Tings forfatningsmæssige Ret af Hensyn til det andet. Vi har for ikke saa længe siden faaet en ny Grundlov her i Danmark — jeg tror, den betegnes som Grundloven af 1915. Den er naturligvis ikke tilfredsstillende for alle, den blev jo ogsaa den Gang gennemført ved et Kompromis, og der er, gaar jeg ud fra, Bestemmelser i den, som ikke alle har kunnet give deres Tilslutning. Men Grundlov er den i alt Fald, og er der nogen, der har rost denne Grundlov for dens Frisind og for dens demokratiske Princip, er det Socialdemokratiet; jeg tror ikke, vi andre Partier her i Landet i den Henseende kan staa Maal netop med Socialdemokratiet. Det vilde være let for os at nævne Navne paa Folk, som i Øjeblikket sidder i den højtærede Regering, og som har været meget højt oppe — undskyld dette Udtryk — i Rosen over denne Grundlov. Nu er der noget, der